

anden Bøh, som jeg tror med Tiden vil skabe en Reaktion og en stærk Strøm imod sig. Dette Spørgsmaal ligger jo imidlertid ikke for her; men Lovforslaget foreligger her i en ganske anden Form, end det tidligere forelaa, og i en Skikkelse, som forekommer mig at være langt betænkligere end den tidligere. Sidste Gang, Forslaget forelaa her, hvilede det paa den Betragtning, at der skulde finde en Afstilling Sted imellem Landdistrikterne paa Amager og Sundbhyerne, eventuelt Rastrup, altsaa mellem de Dele, som saa vel Kommissionen som Regeringsbetænkningen og den ærede Minister betegnede som Købstæder eller købstadlignende, altsaa Købstæder i egentlig Forstand, og saa de egentlige Landdistrikter derude, og hvilke det udtaltes i den daværende Betænkning, at Forholdene der ikke vare væsentlig forskellige fra Forholdene i almindelige Landkommuner. Nu ved jeg ganske vist, at der den Gang fra visse Medlemmer i dette Ting saa vel som fra Beboerne ude i Distriktet, ude i selve Sundbhyerne rejstes meget stærke Indsigelser mod den Afstilling, som var foreslaaet, og jeg ved ogsaa, at Meningerne i det da nedsatte Udvalg vare delte med Hensyn til dette Spørgsmaal, hvad man skulde gaa til, og hvad man ikke skulde gaa til. I den to Maaneders Rigsdag i 1887, da dette Forslag forelaa — saa vidt jeg ved, har det ikke foreligget senere, i alt Fald ikke i den Tid, jeg har været her — blev det fremhævet af 2 Medlemmer af Udvalget, det ærede Medlem for Frederiksberg Amts 5te Valgtreds (S. Pedersen) og et afdød Medlem, hvis Indsigt i kommunale Sager, jeg har den største Respekt for, nemlig det daværende Medlem for Københavns Amts 2den Valgtreds (Rosen), meget ivrig og med den største Styrke, at det rationelle var Afstillingen. Jeg blev valgt til Ordfører mod Slutningen af Samlingen og var saa vel i den korte Tid, der var tilbage af denne, som senere hen paa Sommeren, Genstand for talrige Besøg særlig fra dem, der ikke vilde Afstillingen og modtog desuden en Masse Briece og Skrivelse denne Sag vedrørende. Det forekom mig dog, skønt jeg fra Begyndelsen havde en anden Mening, jo mere jeg satte mig ind i Sagen, at de to Mænd, som jeg nævnte som Afstillings Mænd i Udvalget, havde Ret, naar de hævdede, at Afstillingen i og for sig var det rigtige, fordi man derved for det første undgik at lægge en ny Skat paa rene landbostadlignende Distrikter, og dernæst forekom det mig ogsaa, at de Grunde, som bleve fremførte af Folk fra Sundbhyerne, som talende stærkt mod Afstillingen, i Virkelig-

heden ikke havde tilstrækkeligt paa sig. Foruden en hel Del personlige Ting, som som frem under denne Forhandling, og som der ikke her er Anledning til at dvæle ved, tror jeg, at Hovedbetragtningen fra deres Side var Frygt for, at Sundbhyerne og eventuelt Rastrup, hvis man delte paa den Maade, skulde blive oberbehyrdede og komme til at lide for meget under Husstatten. Men det forekommer mig, at dertil med god Tøse lader sig sige, at Betænklighederne ved Husstatten vare ikke større for Sundbhyernes Vedkommende, og eventuelt Rastrup, taget alene, end de vilde være for det hele Sogn, snarere mindre. Man kan vistnok i en nær Fremtid vente sig, at det, der her foreligger, at Kommunerne i Virkeligheden ikke kunne klare deres Byrder, vil blive praktisk ikke alene for denne Kommunes Vedkommende, men for mange andre Kommuners Vedkommende baade her ved København og andetsteds i Landet, og maaste efterhaanden brede sig til et meget stort Antal af Landets Kommuner, idet der næppe er Tvivl om, at de Love, der ere givne i det sidste Par Aar, ville i deres Udførelse paalægge Kommunerne betydelige nye Byrder. Det forekommer mig da ganske overordentlig betænkligt — og saa i rene Landdistrikter — at skride til Indførelsen af en ny Skat som den, her er Tale om; jeg synes, at man derved foregriber Sagens Ordning og giver en Anvisning paa en Skatteudskrivning, som kan blive benyttet i mange Kommuner og skabe en Art Fortilfælde, som kunne være af en meget uøhagelig Karakter. Jeg vilde derfor først spørge: Hvad er egentlig Grunden til, at Indenrigsministeren har fraveget Afstillingen? Det kan næppe være Udvalget, der er Grunden dertil, det naaede ikke til at afgive Betænkning, og Meningerne i Udvalget vare saa delte i dette Spørgsmaal, at dette næppe kan være Grunden. I Motiverne til Lovforslaget paaberaaber den meget ærede Indenrigsminister sig nogle Udtalelser, der ere fremsatte ved første Behandling her i Tinget, men jeg kan næppe tænke mig, at disse skulde være Grunden. Jeg tænker mig, at der maa være en fyldestgørende Grund til, at Indenrigsministeren har fraveget sit Lovforslag om Afstillingen og den daværende Kommissionsbetænkning. Der er tillige et Spørgsmaal, jeg kunde ønske paa dette Tidspunkt at stille til Indenrigsministeren, og det er det: Naar der nu altsaa skal være en Huskat i hele Taarnby Sogn baade i de købstadlignende Distrikter og i Landdistriktet, hvad Grund gives der saa egentlig til at fravige Waakstatten, hvorfor vil man ikke have den med? Man er klar